

[Kofod-Svendsen]

mulering tage bestik af nogle af de indvendinger, han er kommet med over for den meget – hvad skal vi sige? – firkantede løsning.

Så er der forslag nr. B 16 om en bruttoafgift. Jeg vil her først sige, at jeg anerkender, at der er sket en opblødning i Socialdemokratiets forslag i forhold til »Gang i 90'erne«. Jeg kan også godt se nogle positive intentioner; omvendt synes jeg stadig væk, der er en række kritiske spørgsmål at stille. Men det kan vi jo arbejde med under udvalgsarbejdet.

Min konkluderende appel skal være, at nu må regeringen og Socialdemokratiet, hvis man er villig til at løse problemerne, altså finde ud af noget, der virkelig holder, og så må vi andre vide, om det er det, man satser på, eller man ikke er parat til virkelig at blive enig om en langsigtet politik. Det ville være rart at vide, om viljen er til stede, eller om den ikke er det. Det er for mig at se det spørgsmål, som både regeringen og Socialdemokratiet skylder os andre svar på.

Vil man medvirke i fællesskab og bøje sig mod det, der er brug for, de ting, jeg har prøvet på at skitsere her, den analyse, som jeg tror man er enige om? Er man parat til at yde en indsats, eller vil vi yderligere skulle have debatter, som ikke løser landets problemer?

Statsministeren (Poul Schlüter):

I min redegørelse til Folketinget i sidste uge gennemgik jeg forhandlingsforløbet mellem regeringen og Socialdemokratiet. I den økonomiske reform, som regeringen lagde frem den 13. oktober, har regeringen på en række områder ændret sine forslag for at bane vejen for Socialdemokratiets deltagelse – som vi gerne ønskede – i et bredt forlig.

Men Socialdemokratiet, synes jeg, har ikke bevæget sig meget i forhold til det, der blev kaldt »Gang i 90'erne«, og regeringen beklager dybt, at Socialdemokratiet end ikke kunne acceptere reformen, altså vort fjerde oplæg, som grundlag for videre forhandlinger.

Men vi giver ikke op. Vi opgiver ikke håbet om at nå en bred enighed om de strukturreformer, der jo trænger sig på. Den danske økonomi er i bedring, og konjunkturerne peger nu opad, så vi står ikke over for akutte problemer, der kræver hasteindgreb.

På den anden side er det vigtigt, at vi ikke tøver for længe. Mange virksomheder er netop nu i færd med at beslutte, hvor de agter at slå sig

ned, når det indre marked kommer, og hvis vi ikke i tide tør tage de nødvendige beslutninger, kan vi risikere – for at sige det sådan – at rykke ned fra 1. til 2. division blandt de europæiske lande.

Lad os derfor snarere end at grave grøfter styrke samarbejdet mellem Folketingets partier. Lad os lægge op til en åben debat om såvel regeringens reform som om Socialdemokratiets fire beslutningsforslag. Lad os prøve at gøre det uden alt for megen negativ polemik.

Beslutningsforslagene er i forhold til »Gang i 90'erne« ikke særlig konkrete på en række områder, men det tager jeg som udtryk for forligsvilje og for, at vi stadig kan snakke om tingene.

Jeg har især hæftet mig ved én ting: forslaget om en væsentlig forhøjelse af bundgrænsen for 6 pct.-skatten. Vi mener, at denne skat skal helt væk. Men jeg ser da her hos Socialdemokratiet en gryende erkendelse af, at de høje, effektive marginalsatser i Danmark er et problem.

Om lidt vil jeg gennemgå regeringens holdning til hvert af de fire beslutningsforslag, men først vil jeg sige noget om den generelle økonomiske politik i Socialdemokratiets forslag.

For det, der virkelig skiller regeringen og Socialdemokratiet, det, der måske er det mest markante i forskellen, er nok ikke så meget holdningen f.eks. til behovet for opbygning af pensioner eller for at føre indkomspolitik eller det grundsynspunkt, at den private opsparing skal øges. Formen for udbredelsen af pensioner er vi jo, naturligvis, ikke ganske enige om endnu. Det, der skiller mest, er finanspolitikken, og her synes vi ikke at Socialdemokratiet har tænkt sig grundigt nok om.

Finanspolitikken i de stillede forslag, det vil altså sige ændringerne i skatter og afgifter på den ene side og ændringerne i de offentlige udgifter på den anden side, kan klartest beskrives ved en opdeling i tre hovedområder.

For det første er der jo afgifter, takster, gebyrer osv. Her foreslår regeringen omlægninger inden for en given ramme, men Socialdemokratiet foreslår lempelser for i alt 12,5 mia. kr.

For det andet er der de øvrige statslige skatter samt statslige udgifter. Her er regeringens forslag udtryk for status quo eller en ganske lille lempelse, måske en ganske lille lempelse i kraft af, at et stigende antal modtagere af overførselsindkomster bevirker stigende udgifter. Endvidere gives der visse mindre lempelser i